

[Statsministeren.]

Ministerium truffet forskellige Foranstaltninger til Sikring af Arbejdstidens rette Anvendelse, og der er gennemført et skærpet Tilsyn med Embedsmændenes Virksomhed udenfor Statstjenesten. Jeg skal navnlig henlede Opmærksomheden paa et den 1. Juli d. A. udstedt Regulativ for Tjenestemændene i de ministerielle Kontorer. Dette Regulativ er udstedt i Overensstemmelse med Bestemmelserne i den af Rigsdagen i forrige Samling vedtagne nye Tjenestemandsløve, men det er mærkeligt nok ikke blevet bemærket af de af det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen nævnte Blade. I dette Regulativ bestemmes, at Arbejdstiden i de ministerielle Kontorer er 7 Timer, nemlig fra 10 til 5, og det er paalagt de respektive Kontorchefer at paase, at Kontortiden overholdes, ligesom ogsaa at føre Liste over tilstaaede Dispensationer. Der findes ligeledes Regler for Dispensationer, som kun gives for et Aar ad Gangen, samt for Tilladelse til Beskæftigelse udenfor Statstjenesten, og det er mit Indtryk, at dette Forhold, som ogsaa er nævnt i de paagældende Avisartikler, i Virkeligheden er aftagende og langt fra af en saadan Udstrækning som refereret i de nævnte Angreb. Jeg tror ikke, noget nyttigt Formaal fremmes ved Angreb af den nævnte Art, thi de er ganske uretfærdige og kan kun bidrage til at svække den Arbejdsvillie og Arbejdsglæde, som i vid Udstrækning raader blandt de i Kontorerne ansatte Tjenestemænd.

Ja det er jo forstaaeligt, at ærede Medlemmer har beskæftiget sig med den Situation, som er indtraadt ved de internationale Forstyrrelser i Valutaforholdene. Jeg maa sige, at da disse Forstyrrelser indtraadte, blev jeg noget forbavset over at se den Iver, hvormed Venstre krævede Pengevæsenet ført ud paa usikker Grund, og lige saa forbavset blev jeg i Gaar ved at høre det ærede Medlem Hr. N. Neergaard forsikre, at Kronens Løsning fra Guldet ikke bragte Landbrugets Folk nogen Bedring. Jeg maa sige, at jeg kan ikke anerkende Rigtigheden af denne Udtalelse, navnlig ikke, naar Talen er om det store Landbrug, hvorimod det jo nok skal vise sig, at Smaafolk i Landbruget som sædvanlig faar Smerterne, medens de store tager Glæderne.

Jeg kan absolut ikke anerkende Berettigelsen af det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdals Angreb paa Regeringen i denne Sag. Der er ikke vaklet mellem forskellige Standpunkter, som det ærede Medlem sagde.

og der var særdeles god Grund til at overveje den meget alvorlige Afgørelse, som man fra visse Sider krævede uden Betænkningstid, og som det ærede Medlem aabenbart heller ikke havde mindste Betænelighed ved. Jeg er sikker paa, at den Dag vil komme, da mange Beklagelser vil lyde over den Tvangssituation, der førte os ind i ny Usikkerhed og Uro og i nye Tab og Vanskeligheder. Det ærede Medlems Fremstilling med Hensyn til forskellige Ministre, der optraadte med forskellige Afgørelser, er fuldkommen grebet ud af Luften. Jeg ved ikke af, at Handelsministeren paa noget Tidspunkt har været udenfor de Forhandlinger, der fandt Sted, og jeg ved ikke af, at nogen Divergens har raadet. Jeg ved heller ikke, at Regeringen har givet Nationalbanken Paalæg om noget; jeg gaar ud fra, at Nationalbankens Ledelse selv kendte den gældende Oktroj, og jeg er overbevist om, at Nationalbankens Ledelse ogsaa ønskede at overholde sin Forpligtelse, og jeg har vanskeligt ved at forstaa, at nogen dansk Mand kunde finde det attraaværdigt, at Danmark skulde være det første Land, der uden Anledning i sine egne Forhold svigtede Landets Pengeværdi. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har naturligvis ganske Ret i, at denne yderst alvorlige Sag var af en saadan Art, at der var Grund nok til Overvejelse og alvorlig Drøftelse, før et Land som Danmark forlod Paripolitikken, og det er rigtigt, hvad jeg ogsaa tror det ærede Medlem fremhævede, at ingen ansvarlig stod frem straks efter Englands Handling og raadede til øjeblikkelig at følge dette Eksempel, heller ikke, da jeg gav Partifor mændene Lejlighed til at udtale sig om Sagen kort efter dens Opstaaen paa engelsk Initiativ.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal angriber nu Forbudet mod Guldudførsel. Jeg maa sige, at dette Forbud har netop i høj Grad sikret og gavnet Landet, og det kom paa et Tidspunkt, da den vilde Jagt efter Guldet var godt begyndt. Selvfølgelig havde Nationalbankens Ledere ogsaa drøftet dette Spørgsmaal. Nationalbankens Ledere blev spurgt, inden Forbudet udstedtes, og saafremt man der maatte have befrygtet uheldige Konsekvenser, maatte disse Pengepolitikens højeste sagkyndige og ansvarlige naturligvis have gjort opmærksom derpaa, men det skete ikke. Politiske Angreb nu bagfter kan derfor ikke gøre noget stærkere Indtryk. Maa jeg tilføje, at om Lovligheden hersker der neppe nogen Tvivl, i hvert Fald ikke hos den juridiske Sagkundskab, som staar til Ministeriets Raadighed,